

Arrest

nr. 307 455 van 29 mei 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 april 2018 dient mevrouw D.S.C.D., die de Portugese nationaliteit heeft, een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst in (bijlage 19).

Mevrouw D.S.C.D. wordt naar aanleiding van deze aanvraag in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 28 september 2022 dient de verzoeker bij de Oostenrijkse diplomatieke post te Istanboel (Turkije) een visumaanvraag in.

Op 6 oktober 2022 kennen de Oostenrijkse autoriteiten de verzoeker een Schengenvisum C (kort verblijf) toe voor een verblijf van 30 dagen met meerdere binnenkomsten, geldig van 18 oktober 2022 tot 17 november 2022.

Op 21 oktober 2022 reist de verzoeker de Schengenzone in.

Op 18 november 2022 dient de verzoeker in België een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van D.S.C.D., die de Portugese nationaliteit heeft.

Op 15 mei 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 28 juli 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.11.2022 werd ingediend door:

<i>Naam: U. (...)</i>	<i>Nationaliteit: Turkije</i>	<i>Geboorteplaats: H. (...)</i>
<i>Voornaam: Y. (...)</i>	<i>Geboortedatum: (...).1983</i>	<i>RR: xxx</i>
<i>Verblijvende te: (...)</i>		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn echtgenote D. S. C. D. C. (...) (RR: xxx) van Portugese nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de vermelde wet staat als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

Er kan worden opgemerkt dat de referentiepersoon het verblijfsrecht heeft verkregen als loontrekkende. Uit het dossier blijkt evenwel dat zij sinds 01.08.2022 niet meer tewerkgesteld is, en zij dus reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging bijgevolg als beschikker van bestaansmiddelen dient beschouwd te worden.

In dergelijk geval is ook art. 40bis, § 4, tweede lid van toepassing, hetwelk het volgende stelt: "[...] De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. "

DVZ heeft geen zicht op de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon, daartoe werd immers niet voorgelegd. Opgemerkt dient te worden dat een visum BNL11 die betrokkene ontvangen heeft, geen visum gezinshereniging betreft. Het is in het leven geroepen om de gezinsleden van EU-burgers een vergemakkelijkte toegang te verschaffen tot het Belgisch grondgebied binnen een uiterst korte wachttijd. Het gaat enkel over toegang, niet over lang verblijf. Vandaar dat er wel degelijk bij aankomst nog een aanvraag moet worden ingediend en de ten gronde beoordeling nog moet gebeuren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat DVZ geen zicht heeft op de actuele bestaansmiddelen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw

aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40, 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Eerste onderdeel

De bestreden beslissing gaat uit van de premisse dat de echtgenote van verzoeker, een Portugese onderdaan, dient beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Artikel 40, §4 Vreemdelingenwet bepaalt de hoedanigheden waaronder een EU onderdaan over een verblijfsrecht beschikt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Een EU-onderdaan heeft dus recht op verblijf als:

1° werknemer, zelfstandige of werkzoekende

2° beschikker van voldoende bestaansmiddelen

3° student

Er bestaat geen discussie over dat de echtgenote van verzoeker haar verblijf verkregen had als werknemer. De bestreden beslissing stelt dat zij sinds 1 augustus 2022 niet meer tewerkgesteld is.

De bestreden beslissing gaat uit van de premisse dat wanneer een EU-onderdaan geen loontrekkende werknemer (meer) is, deze per definitie moet beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Dit is niet correct.

Wanneer bij een werknemer – om welke reden dan ook – de tewerkstelling als loontrekkende wordt stopgezet, is deze logischerwijze werkzoekende. Betrokkene kan ook als zelfstandige aan het werk zijn gegaan of studies hebben aangevat.

Het is alleszins niet zo dat wanneer een tewerkstelling van een EU-onderdaan wordt stopgezet, deze alleen maar als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zou kunnen beschouwd worden.

Het uitgangspunt is dus foutief.

In casu is de echtgenote van verzoeker, mevrouw D. C. D. S. C. (...), gestart is met een opleiding bij de VDAB als zorgkundige. Zij heeft reeds de vooropleiding NT2 voor beroepen in de social profit gevolgd. Vanaf september 2023 vervolgt haar opleiding als zorgkundige. Deze opleiding neemt 2 jaren in beslag.

Zij ontvangt een werkloosheidsvergoeding. Het is evident dat zij als werkzoekende moet beschouwd worden en dat zij door haar opleiding aantoont werk te zoeken en een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld, temeer omdat het een opleiding voor een knelpuntberoep betreft.

Mevrouw D. S. C. (...) dient dus beschouwd te worden als werkzoekende, in de zin van artikel 40, §4, 1° Vreemdelingenwet.

Zij dient dan ook niet aan te tonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Dit geldt voor de EU-onderdanen vermeld in artikel 40, §4, 2° en 3° Vreemdelingenwet, maar niet voor de EU-onderdanen vermeld in artikel 40, §4, 1° Vreemdelingenwet.

Op verzoeker is dan ook artikel 40bis, §4, tweede lid Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Waar de bestreden beslissing ervan uitgaat dat een EU-onderdaan bij stopzetting van een tewerkstelling alleen maar kan beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, gaat deze uit van foutieve feitelijke en juridische gegevens.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.

Een en ander wringt des meer, aangezien het verblijfsrecht van mevrouw D. S. C. (...) nog op 23 mei 2023 verder werd verlengd door de afgifte van een verblijfskaart EU. Aan haar is bij de aanvraag van haar (nieuwe) verblijfskaart geen enkele vraag gesteld tot verduidelijking van haar actuele bestaansmiddelen.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Tweede onderdeel

In ondergeschikte orde wenst verzoeker in het tweede onderdeel ook het volgende op te merken, dit in zoverre ervan zou worden uitgegaan dat de echtgenote van verzoeker als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zou moeten beschouwd worden –quod non.

De bestreden beslissing overweegt dat een behoeftanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet overbodig zou zijn.

Dit artikel bepaalt:

“§1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hu behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.(...)”

Aldus is er ofwel voldaan aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen, ofwel niet voldaan. In dat laatste geval – indien hieraan niet wordt voldaan - dient een behoefteanalyse te gebeuren, en kan de overheid alle bescheidens inlichtingen doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

De bestreden beslissing schendt deze bepaling. Indien wordt geoordeeld dat niet voldaan is aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen, dient steeds een behoefteanalyse te gebeuren. De wettekst laat geen enkele andere optie toe.

Er werd aan verzoeker of zijn echtgenote nooit enige vraag desbetreffend gesteld. Dit wringt des meer, waar het verblijfsrecht van mevrouw D. S. C. (...) nog op 23 mei 2023 werd verlengd door de afgifte van een verblijfskaart EU, zonder dat haar ook maar enige vraag gesteld is tot verduidelijking van haar actuele bestaansmiddelen.

Ook na de afgifte van de verblijfskaart aan mevrouw D. S. C. (...) werd het attest van immatriculatie van verzoeker nog verlengd.

Het middel is gegrond.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt op de in het verzoekschrift uiteengezette middelen:

“In de middelen wordt de schending aangehaald van de artikelen 40, 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet, alsook van de materiële motiveringsplicht. Tevens wordt de schending aangehaald van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekende partij stelt dat wanneer een EU-onderdaan, in casu de referentiepersoon, geen loontrekkende werknemer (meer) is, deze per definitie niet moet beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker haalt aan dat de referentiepersoon gestart is met een opleiding te volgen bij de VDAB en dat zij een werkloosheidsuitkering ontvangt. Verzoeker stelt dat hij helemaal niet zou moeten aantonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Tevens bekritiseert verzoeker dat hij nooit gevraagd werd om bijkomende documenten over te maken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de referentiepersoon verblijfsrecht in België bewam op basis van haar statuut van loontrekkende op grond van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Een echtgenoot van een EU-burger die in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld, moet niet aantonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te vermijden dat de referentiepersoon als de aanvrager ten laste komt van de sociale zekerheid.

In casu is echter gebleken dat de referentiepersoon sedert 01.08.2022 niet meer tewerkgesteld was in België.

Er werd dan ook op niet kennelijk onredelijk wijze beslist dat, voor de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging van de verzoekende partij, de referentiepersoon moet beschouwd worden als beschikker van bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet: § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij : 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

De reden waarom de referentiepersoon gekwalificeerd wordt als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, is omdat art. 40 § 4, 1°VW het volgende stelt:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Er werden geen bewijzen bijgebracht dat de referentiepersoon werk zoekt en een reële kans maakt op tewerkstelling. De referentiepersoon kon aldus helemaal niet beschouwd worden als een 'werkzoekende' in de zin van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het bestuur had geen andere mogelijkheid om de referentiepersoon te kwalificeren als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker had er zich van moeten vergewissen dat de referentiepersoon een verblijfsrecht in België had bekomen als loontrekkende en dat diezelfde referentiepersoon zijn tewerkstelling had stopgezet.

Indien de referentiepersoon moest beschouwd worden als een werkzoekende in de zin van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, dan diende de verzoekende partij het bestuur daarvan in kennis stellen en dan moesten desbetreffend stavingsstukken worden overgemaakt.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010) (eigen onderlijning, eigen markering).

Waar de verzoekende partij stelt dat het bestuur bijkomende documenten had moeten opvragen en dat er een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt opgeworpen, dient gerepliceerd dat de opgesomde algemene beginselen niet contra legem kunnen worden ingeroepen. Het legaliteitsbeginsel primeert immers.

De door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

De voorgestelde middelen zijn niet ernstig."

3.3. Beoordeling

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 (...)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)

§ 3 (...)

§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

(...)"

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Op 18 november 2022 diende de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van D.S.C.D., die de Portugese nationaliteit heeft.

Op 15 mei 2023 nam de gemachtigde inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoeker betwist niet "dat de referentiepersoon het verblijfsrecht heeft verkregen als loontrekkende" en "(u)it het dossier blijkt (...) dat zij sinds 01.08.2022 niet meer tewerkgesteld is".

De verzoeker leest in de bestreden beslissing dat zijn echtgenote, nu zij niet langer tewerkgesteld is, beschouwd moet worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De verzoeker meent dat hieruit blijkt dat de verweerder uitgaat van de premisse dat, wanneer een Unieburger geen werknemer meer is, deze per definitie moet worden beschouwd als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De verzoeker is het hiermee niet eens en hij betoogt dat een Unieburger, wanneer de tewerkstelling als werknemer wordt stopgezet, logischerwijze werkzoekende wordt. De verzoeker stelt zijdelings nog dat de referentiepersoon ook als zelfstandige aan de slag zou kunnen zijn of studies zou kunnen hebben aangevat. De verzoeker benadrukt dat het dus niet zo is dat wanneer een tewerkstelling als EU-onderdaan wordt stopgezet deze dan alleen maar als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zou kunnen worden beschouwd. De verzoeker concludeert dat waar de bestreden beslissing ervan uitgaat dat een Unieburger bij de stopzetting van een tewerkstelling alleen maar beschouwd kan worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, de bestreden beslissing uitgaat van foutieve feitelijke en juridische gegevens.

De Raad stelt vast dat de beide partijen het erover eens zijn "dat de referentiepersoon het verblijfsrecht heeft verkregen als loontrekkende" en "(u)it het dossier blijkt (...) dat zij sinds 01.08.2022 niet meer tewerkgesteld is".

Vervolgens leidt de gemachtigde hieruit af: "en zij dus reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging bijgevolg als beschikker van bestaansmiddelen dient beschouwd te worden."

De verzoeker wordt bijgetreden waar hij aanvoert dat de verweerder zodoende uitgaat van de premisse dat wanneer een Unieburger het verblijfsrecht verkreeg als werknemer, maar thans niet langer tewerkgesteld is, hij moet worden beschouwd als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Deze gevolgtrekking is, zoals de verzoeker terecht opmerkt, juridisch niet correct. Uit het gegeven dat een Unieburger het verblijfsrecht verkreeg als werknemer, maar thans niet langer tewerkgesteld is, volgt niet *ipso facto* dat deze dan moet worden beschouwd als een beschikker van voldoende middelen van bestaan. Er anders over oordelen zou op zijn minst volledig abstractie maken van artikel 42bis, § 2, van de Vreemdelingenwet; deze bepaling luidt als volgt:

"Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat de referentiepersoon gekwalificeerd wordt als beschikker van voldoende bestaansmiddelen omdat er geen bewijzen werden bijgebracht dat de referentiepersoon werk zoekt en een reële kans maakt op tewerkstelling, zodat de referentiepersoon niet kan beschouwd worden als ‘werkzoekende’ in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De verweerder besluit in de nota met opmerkingen dat het bestuur geen andere mogelijkheid had dan de referentiepersoon te kwalificeren als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat een dergelijke motivering of argumentatie niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Dit betreft een *a posteriori*-motivering, die de ondeugdelijkheid van de in de bestreden akte opgenomen motieven niet kan verhelpen.

In de nota met opmerkingen laat de verweerder nog gelden dat de verzoeker diende te weten dat de referentiepersoon als werknemer een verblijfsrecht in België had bekomen en de tewerkstelling van de referentiepersoon gestopt is. De verweerder laat gelden dat indien de referentiepersoon moest worden beschouwd als werkzoekende in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet de verzoeker hiervan stavingsstukken had moeten voorleggen.

Thans wordt niet betwist dat de bewijslast op de aanvrager rust. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat de motieven van de bestreden beslissing op correcte juridische en feitelijke gegevens dienen te steunen, wat in deze zaak niet het geval is. Uit het loutere gegeven dat de referentiepersoon het verblijfsrecht bekam als werknemer en zij thans niet langer tewerkgesteld is, volgt niet *ipso facto* dat zij dient te worden beschouwd als een beschikker van voldoende middelen van bestaan.

Het komt de verweerder toe om verzoekers aanvraag op zorgvuldige wijze te beoordelen. Gelet op zijn annulatiebevoegdheid kan de Raad deze beoordeling niet in de plaats van het bestuur maken.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor een vernietiging van de bestreden beslissing. Nu de eventuele gegrondheid van de overige grieven niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (*cf.* RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE